

Chương 8

Náo Loạn

Ngày hôm sau, tan làm Vệ Lan liền trở về nhà, theo thường lệ thì mẹ cô lại chuẩn bị một bữa ăn thịnh soạn. Mẹ Vệ thấy con gái đi xem lần nữa hết sức vui mừng, đối tượng lần này bà cũng rất hài lòng. Liền nấu vài món ăn để thỏa mãn tính tham ăn của con gái mình. Đáng tiếc Vệ Lan lại đang mang một bụng tâm sự, cảm thấy ăn không ngon miệng, gắp được mấy miếng liền đặt đĩa xuống, bảo no bụng rồi.

“Sao vậy, không ngon sao?”

Vệ Lan lắc đầu.

“Vậy sao lại ăn ít thế?”

“Mẹ.” Vệ Lan nuốt nước miếng, cắn răng nói, “Con đã từ chối anh chàng kia.” Thật ra thì cô vẫn chưa nói với anh ta, cô cố tình nói với mẹ như vậy để mẹ cô từ bỏ ý định.

Mẹ Vệ tựa như không nghe thấy cô nói, cúi đầu dọn dẹp bát đĩa, mang vào phòng bếp, mở to vòi nước, bắt đầu rửa chén.

Vệ Lan biết tính khí của mẹ mình, đi theo vào phòng bếp, vừa muốn mở miệng, liền bị mẹ cô chặn lời: “Nhiều lời cũng vô ích, dù sao chuyện này con thích cũng phải đồng ý, mà không thích cũng phải đồng ý.”

“Tại sao?” Hoả khí của Vệ Lan cũng bốc lên.

“Àm”, mẹ Vệ Lan ném cái bát đang cầm trong tay vào chậu rửa, quay đầu nhìn cô chăm chăm, nói: “Tại sao? Năm nay con đã 28 tuổi rồi đấy.”

“Vậy thì sao, 28 tuổi chưa lấy chồng là phạm pháp ư, sẽ bị phán quyết sao?” Vệ Lan nói lại. Đây là những lời Từ Tịch Tịch thường hay nói, cô tạm thời mượn một chút.

“28 tuổi không lấy chồng đi còn muốn làm gì, muốn cho ba mẹ nuôi con cả đời à?”

“Lúc con nói con thích Triệu Trinh Bình, sao mẹ không nói những lời như vậy, cho dù muốn kết hôn, con cũng muốn lấy người không thích, không phải là người làm mẹ hài lòng.” Hôm nay, bằng bất cứ giá nào Vệ Lan cũng phải phản

đổi mối quan hệ này, nếu như hôm nay cô thoả hiệp thì cả đời này cô sẽ bị mẹ mình nắm trong tay, nghe theo mọi sắp xếp của bà.

“Vậy con muốn gả cho tên tiểu tử kia sao?” Mẹ Vệ hét lên, không rừa chén nữa, xông ra phòng khách, ngồi xuống sofa, lỗ mũi tức giận đến phập phồng.

Vệ Lan lại đuổi theo, cãi lại một câu: “Vậy ý mẹ là muốn gả con cho một người có tiền, muốn con hoá phượng hoàng?”

“Con không muốn gả cho người có tiền lại muốn theo một tên nghèo rớt mồng tơi, có phải đầu óc con có vấn đề rồi không, nuôi con ăn học ngần ấy năm thật là phí công.”

“Trong sách cũng không dạy người ta phải đi quyến rũ đàn ông có tiền, chẳng phải mẹ cũng kết hôn với một người nghèo sao, sao năm đó mẹ không đi tìm một ông chủ lớn đi?”

Mẹ Vệ nghe con gái nói như vậy, nổi trận lôi đình, vung tay tát cô một cái. Sau khi đánh xong, bà mới ngậy người ra, Vệ Lan lớn bằng từng này, chưa bao giờ bà đánh vào mặt cô. Lúc còn bé, cô hay nghịch ngợm, bà cũng chỉ đánh cô mấy cái, từ lúc lên trung học đến nay bà chưa từng đánh cô. Bởi vì Vệ Lan là một đứa trẻ rất nghe lời, cô luôn nghe theo lời bà, đây là lần đầu tiên.

Vệ Lan cũng bị cái tát kia làm cho tỉnh táo lại, cô chưa bao giờ bị ai tát, không nghĩ rằng bị đánh vào mặt lại đau như thế, uất ức trong lòng, nước mắt liền rơi xuống.

Mẹ Vệ nhìn thấy con gái khóc, nước mắt cũng rơi theo, khóc rờn nói: “Đúng vậy, chính vì mẹ gả cho ba con, một người nghèo rớt mồng tơi, nên chúng ta cả đời mới không đủ ăn, luôn bị người khác xem thường.”

“Bịch”, một cái gạt tàn bị ném mạnh xuống đất, mảnh vỡ bắn tung toé khắp nơi, bắn vào người Vệ Lan và mẹ cô.

Không biết từ lúc nào, ba Vệ Lan đang coi TV ở trong phòng đã đi ra, mặt mũi tái nhợt, giận dữ nói: “Tôi biết ngay, bà gả cho tôi cả đời này đều không thoả mái. Được, ngày mai chúng ta đi làm thủ tục li hôn, bà muốn cưới ai thì cưới, càng nhiều tiền càng tốt.”

Ba Vệ gầm lên làm cho hai người giật mình. Vệ Lan không ngờ, chuyện của cô lại ảnh hưởng đến ba mẹ, làm cho hai người muốn ly hôn. Lập tức không nghĩ tới mặt đang đau rát, chạy lại ôm lấy tay ba cô, nói: “Ba.”

Ba Vệ vỗ vỗ tay Vệ Lan, nói: “Lan Lan, là ba bất tài, không kiếm được nhiều tiền, mẹ con chán ghét ba cũng không phải ngày một ngày hai, cả ngày đều như vậy ba cũng không chịu nổi nữa. Tốt nhất là đừng ai nấy đi. Dù sao, loại phụ

nữ chỉ biết đến tiền như mẹ con, ba chịu đựng bà ấy đủ rồi. Còn con, nếu con thích Triệu Trinh Bình kia, thì cố gắng giành lấy đi, ba ủng hộ con, tìm bạn trai, nhân phẩm mới là quan trọng nhất, còn tiền chỉ là thứ rác rưởi. Tìm được người mình thích, cả đời mới cảm thấy hạnh phúc.”

Vệ Lan nghe ba mình nói, nước mắt lại càng rơi nhiều hơn, nghẹn ngào nói không nên lời. Ba Vệ xoay người trở về phòng, đóng cửa lại. Vệ Lan quay đầu lại nhìn, thấy mẹ cô đang ngồi trên ghế, khuôn mặt đăm lẹ, cảm nhận thật sâu sắc, trên đời này, tiền không phải là quan trọng nhất.

Tất nhiên là đến cuối cùng, ba mẹ Vệ Lan không có ly hôn, vợ chồng sống với nhau cả đời không thể nói chia tay liền chia tay ngay được. Còn Vệ Lan với anh chàng Thẩm Lai Phong kia thì hoàn toàn nói lời tạm biệt. May nhờ đối phương được nuôi dạy tốt, không bám chặt lấy cô, nói mấy câu tiếc nuối, sau khi chia tay thì không quấy rầy Vệ Lan nữa.

Vệ Lan cảm thấy bên tai yên tĩnh hơn rất nhiều, gánh nặng trên người cũng giảm nhẹ đi không ít, tinh thần cảm thấy rất sáng khoái.

Đúng lúc trên thế giới này lại có những người không muốn như vậy, không muốn nhìn người khác thoải mái. Đường Tiểu Mạn chính là một trong số đó, cô thấy Vệ Lan và Từ Tịch Tịch không để ý tới cuộc đánh cược, thả chậm tốc độ tìm bạn trai, lại bắt đầu có suy nghĩ không đứng đắn.

Một hôm, cô mang loa ở trong phòng ra ngoài phòng khách, bỏ đĩa CD vào, bắt đầu bật loa lớn lên.

Vệ Lan không quan tâm lắm tới nhạc Pop, cũng chỉ nghe qua thôi. Ngược lại Từ Tịch Tịch lại rất hăng hái, nhìn Đường Tiểu Mạn cười nói: “Bài này nghe rất quen, Thái Y Lâm có bài giống như vậy phải không?”

“Đó là bản cover lại, đây là bản gốc.”

“Bài này tên là gì?” Vệ Lan cũng đi tới, hỏi.

Đường Tiểu Mạn rút cuộc cũng hướng tới mục đích chính, làm điệu bộ thần bí, nhỏ giọng nói: “Tên bài hát là gì không quan trọng, quan trọng là, nhóm nhạc thể hiện bài hát này tên là.”

Từ Tịch Tịch và Vệ Lan bị điệu bộ của cô làm cho hiểu kỳ, chú ý lắng nghe.

“Là Xử - nữ - thiên - hà.”

(~ly: bài hát trên là Love love love - Thái Y Lâm và Stop! Stop! Stop! – Nu Virgos, tra gu gõ thấy họ dịch tên của Nu Virgos là thế, chơ mình cũng chả biết nhóm này. hihhi)

“Xử nữ thiên hà?” Vệ Lan có chút sừng sốt, cái tên này hình như cô đã nghe qua, nhưng nó có ý gì? Sao Đường Tiểu Mạn lại làm điều bộ đó?

Từ Tịch Tịch thuận tay cầm một cái CD ném vào đầu Đường Tiểu Mạn, vừa ném vừa mắng: “Cậu ngứa ngứa trong người hả?”

Đường Tiểu Mạn tránh sang một bên, cười nói: “Cái tên này không phải rất hợp với hai người sao, một đôi gái ế, tập hợp lại thành một nhóm.”

“Nhặt nhèo.” Vệ Lan lắc đầu đi vào trong phòng.

Từ Tịch Tịch ngược lại trong lòng lại rất ám ức, Đường Tiểu Mạn đã năm lần bảy lượt khi dễ cô, cô ấy dám lớn tiếng như vậy đơn giản là cậy mình có bạn trai. Từ Tịch Tịch sợ rằng nếu mình không tìm được bạn trai, nhất định sẽ không sống nổi dưới mái nhà này.

Nghĩ đến điều này, cô cảm thấy càng khó chịu, chạy thẳng vào trong phòng, cầm điện thoại lên gọi cho Tô Bách: “Hạn cho anh trong vòng ba ngày, phải tìm được đối tượng để em xem mắt.”

Tô Bách vừa tắm xong, tóc còn chưa sấy khô, nghe được yêu cầu này của Từ Tịch Tịch, toàn thân ớn lạnh đang bắt đầu bốc khói, đại tiểu thư kia, bỗng dung lại yêu cầu anh một vấn đề khó như vậy. Nhưng anh lại không thể cự tuyệt được. Đối với Từ Tịch Tịch, tuy ngoài miệng anh không nói ra, nhưng chỉ cần cô muốn thứ gì anh đều đáp ứng hết.

Vì vậy, thời hạn ba ngày chưa tới, anh liền tìm được đối tượng phù hợp yêu cầu của Từ Tịch Tịch, chỉ thiếu xách đến cho cô thôi.

Người này so với Chu Tự Cường còn tốt hơn, không chỉ du học ở nước ngoài về, hiện tại đang làm quản lý ở một công ty tài chính lớn. Chính là chức vụ đáng bị sa thải trong miệng Chu Tự Cường. Như vậy, so với Chu Tự Cường, trình độ người này còn cao hơn một bậc.

Tô Bách luôn luôn hiểu rõ khẩu vị của Từ Tịch Tịch, cô ngoài tham tiền ra, còn rất háo sắc, cho nên lần này, anh cố tình tìm một anh chàng đẹp trai, hi vọng chỉ một lần là có thể đáp ứng yêu cầu của cô, thuận lợi gả cô ra ngoài, cũng coi như lập được công lớn.

Dựa theo kinh nghiệm của lần trước, lần này Từ Tịch Tịch cực kỳ cẩn thận, dò hỏi Tô Bách rất kỹ càng bối cảnh của đối phương, xem anh ta có thói quen xấu nào không, cư xử bình thường, đẹp trai, phải kiếm được nhiều tiền một chút. Cuối cùng Từ Tịch Tịch cũng yên tâm, hẹn chủ nhật tới gặp mặt.

Lần trước ở quán cà phê để lại cho cô ấn tượng không mấy vui vẻ, cho nên lần này, cô hẹn gặp mặt ở quán bar, không khí thoải mái một chút, hi vọng nhờ

không khí này mà đối phương trò chuyện nhiều, cô có thể tìm hiểu anh ta nhiều hơn.

Chớp mắt đã tới chủ nhật, Từ Tịch Tịch vẫn như cũ, rất chăm chút ăn mặc, chỉ khác là lần này Tô Bách lái xe đưa cô đi, nhìn thấy cô vào cửa mới xoay người đi, định dạo quanh vài vòng rồi quay trở lại đón Từ Tịch Tịch.

Đối tượng xem mắt lần này của Từ Tịch Tịch tên là Trương Định Trữ, nghe có vẻ là một người hiền lành. Từ tịch tịch còn chưa thấy mặt mũi anh ta đã có mấy phần thiện cảm. Xem qua hình, cảm thấy diện mạo cũng không đến nỗi tệ, liền rất vui vẻ, hi vọng xuất giá thành công cũng tăng theo, lá cờ chiến thắng đang tung bay phấp phới. Về phần người ta có vừa ý cô hay không, cô lại không cảm thấy lo lắng. Trên thế giới này, trừ khi cô không để ý tới anh ta, còn lại sẽ không ai thoát được vẻ quyền rũ của cô.

Vào quán bar, cô liền nhìn thấy Trương Định Trữ đang ngồi trước quầy rượu, có vẻ như anh ta đã tới được một lúc, cốc bia trước mặt đã voi một nửa.

Từ Tịch Tịch bỏ qua mọi lễ nghi phiền phức, tiến đến ngồi bên cạnh anh ta, gọi một ly Baileys. Rượu được mang lên, Từ Tịch quay sang nhìn, thấy anh ta cũng đang nhìn cô, liền tặng anh ta một nụ cười, nâng ly rượu của mình lên, cung kính cạn trước.

Trương Định Trữ đã nhận ra cô, anh rất thích sự phóng khoáng của cô, liền mời cô đến chỗ khác ngồi nói chuyện. Từ Tịch Tịch cũng đồng ý, hai người tìm một chỗ yên tĩnh, uống rượu trò chuyện, cảm giác không tồi.

Trương Định Trữ là một quý ông điển hình, so với Triệu Trinh Bình của Vệ Lan chỉ hơn chứ không thua. Lúc nói chuyện với Từ Tịch Tịch luôn dùng từ rất cẩn trọng, thái độ hoà nhã, những từ “Vui lòng”, “Cám ơn” luôn đặt ở khước miệng, một khắc cũng không dừng lại.

Từ Tịch Tịch cảm thấy có chút câu nệ, liền nói: “Anh đừng gọi tôi là tiểu thư, nghe rất kỳ, cứ gọi Tịch Tịch là được rồi. Còn nữa, đừng động một chút lại nói cảm ơn, xin lỗi Mọi người giao lưu kết bạn, anh cứ câu nệ như vậy, tôi làm sao có thể tự nhiên được đây?”

Trương Định Trữ mỉm cười: “Được, vậy thì nghe theo cô. Tô Bách nói quả thật không sai, cô đúng là một mỹ nữ hào phóng. Trước kia tôi luôn cho rằng phụ nữ xinh đẹp đều kiêu ngạo, rất khó tiếp cận, hôm nay có thể gặp Từ Tịch Tịch cô, tôi mới thực sự hiểu được ý nghĩa của phụ nữ xinh đẹp.”

Từ Tịch Tịch nghe được anh nói Tô Bách ở sau lưng khen ngợi cô với người khác, bất giác trong lòng cảm thấy rất vui, cảm thấy đời này kết bạn với Tô Bách quả nhiên có ích. Trương Định Trữ mở miệng thì một tiếng “mỹ nữ”, hai

tiếng “xinh đẹp” để khen ngợi cô, cô lại càng cảm thấy cơ thể như bay tạt lên trời, liền nở nụ cười quyến rũ với Trương Định Trữ. Cô chắc chắn người đàn ông này sẽ nằm trong túi của mình.

“Nghe nói, anh đã từng sống ở nước ngoài, đi du học sao?” Từ Tịch Tịch bắt đầu chủ đề mới, cô đã tìm hiểu qua, mọi thứ đều bình thường, cô chỉ muốn thăm dò thực tế một chút.

Trương Định Trữ khiêm tốn nói: “Sau khi tốt nghiệp trung học, tôi học đại học ở Singapore, cũng không tính là kinh nghiệm du học, so với những người đi học ở Mỹ vẫn còn kém xa.”

“Anh khiêm tốn quá, nếu như anh không xuất sắc thì sẽ không có được công việc hiện tại. Nghe Tô Bách nói, công việc của anh rất bận rộn?”

“Cũng có một chút, con người của tôi khá phiền phức, luôn muốn mọi thứ thật hoàn hảo, vì vậy thỉnh thoảng sẽ làm thêm giờ.”

“À, thì ra là như vậy.” Từ Tịch Tịch cười nói, “Bình thường bận rộn công việc, không có thời gian nói chuyện yêu đương sao?”

Trương Định Trữ đột nhiên nở nụ cười, uống vài ngụm rượu, lại nói: “Thứ nhất là do bận rộn công việc, thứ hai là do không gặp được người thích hợp, tôi luôn cảm thấy phụ nữ rất cần được che chở, nếu như tôi không thể toàn tâm chăm sóc cô ấy, vậy tốt nhất nên tránh đi, tránh làm tổn thương cô ấy, như vậy tôi cũng cảm thấy không thoải mái.”

Từ Tịch Tịch thấy được sự tôn trọng phụ nữ trong lời nói của anh, vừa khiêm tốn lại nghiêm khắc với bản thân, thiện cảm của cô giống như tàu lượn tăng vọt tới cực điểm.

Hai người có vẻ hận không thể gặp nhau sớm hơn, trò chuyện tâm đầu ý hợp, vô tình uống không ít rượu. Từ Tịch Tịch thường xuyên tới quán bar, uống một chút rượu không thành vấn đề với cô. Tửu lượng của Trương Định Trữ lại không tốt lắm, mới nửa bình rượu đã bắt đầu mờ mịt, người đi qua đi lại không nhìn rõ được nữa. Bên cạnh lại có mỹ nữ mỉm cười mỉa hoặc, mí mắt nặng trĩu, bắt đầu ngã lung tung.

Anh muốn đứng dậy, đi rửa tay cho tỉnh táo, nhưng không ngờ lại không đứng vững được, thiếu chút nữa thì ngã. Từ Tịch Tịch vội vàng tiến đến đỡ anh. Trương Định Trữ dùng sức đẩy Từ Tịch Tịch ngã xuống ghế, chỉ tay vào mặt cô, mắng: “Chết tiệt, phụ nữ cũng dám động vào ông sao, cho rằng mình là cái gì.”